

Lieta C-33/03

Eiropas Kopienu Komisija

pret

Lielbritānijas un Ziemeļrīrijas Apvienoto Karalisti

Valsts pienākumu neizpilde – Sestās PVN direktīvas 17. un 18. pants – Valsts tiesību normas, kuras ļauj darba devējam atskaitīt PVN par degvielu, kas piegādāta viņa darbiniekiem, ja viņš atlīdzina degvielas cenu

Ģenerālvokātes Kristīnes Štiksas-Haklas [*Christine Stix-Hackl*] secinājumi, sniegti 2004. gada 14. decembrī

Tiesas spriedums (pirmā palāta) 2005. gada 10. martā

Sprieduma kopsavilkums

Noteikumi par nodokļiem – Tiesību aktu saskaņošana – Apgrozījuma nodokļi – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma – Priekšnodokļa atskaitēšana – Valsts tiesību normas, kuras ļauj darba devējam atskaitīt nodokli par degvielu, kas piegādāta viņa darbiniekiem – Degviela, kas nav izmantota tikai profesionāliem mērķiem – Nepieaujamība

(Padomes Direktīvas 77/388, 17. panta 2. punkta a) apakšpunkts un 18. panta 1. punkta a) apakšpunkts)

Dalībvalsts pirkējpienākumus, kas tai uzlikti ar Sestās direktīvas 77/388 par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem, 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu un 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu, nodokļa maksājumiem, šajā gadījumā – darba devējiem, pieširota tiesības atskaitīt PVN par degvielu, kas piegādāta personām, kuras nav nodokļa maksātji, šajā gadījumā – viņu darbiniekiem, ar nosacījumiem, kas nenodrošina, lai atskaitītais nodoklis attiektos tikai un vienīgi uz degvielu, kura izmantota nodokļa maksātāja ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām.

(sal. ar 18., 26., 31. punktu un rezolūvo daļu)

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 10. martā (*)

Valsts pienākumu neizpilde – Sestās PVN direktīvas 17. un 18. pants – Valsts tiesību normas, kuras ļauj darba devējam atskaitīt PVN par degvielu, kas piegādāta viņa darbiniekiem, ja viņš atlīdzina degvielas cenu

Lieta C-33/03

par prasību par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu, ko 2003. gada 28. janvārī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv R. Ližls [*R. Lya*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Lielbritānijas un Ziemeļrīgas Apvienoto Karalisti, ko pārstāv P. Ormonda [*P. Ormond*] un K. Džeksone [*C. Jackson*], pārstāves, kam palīdz N. Plemings [*N. Fleming*], QC, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Jānns [*P. Jann*], tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), N. Kolnerika [*N. Colneric*], K. Šēmans [*K. Schiemann*] un E. Juhāss [*E. Juhász*],

ģenerālvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],

sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contef*], galvenā administratore,

ģemot vērā rakstveida procesa un tiesas sēdi 2004. gada 11. novembrī,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 14. decembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdza Tiesu atzīt, ka pretīji 17. un 18. panta nosacījumiem Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EKK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp., turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), nodokļa maksājumiem pieširoti tiesības atskaitīt pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā – “PVN”) par degvielu, kas piegādāta personām, kuras nav nodokļa maksātāji, Lielbritānijas un Ziemeļrīgas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šā direktīva.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 Saskaņā ar Sestās direktīvas 4. panta noteikumiem:

“1. “Nodokļa maksātājs” nozīmē visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

[..]

4. Vērdā "patstvēģi" lietojums 1. punktā atbilstoši no nodokļa nodarbinātās un citas personas, ciktā tas ar darba devēju saista darba līgums vai jebkādas citas juridiskas saites, kas rada darba devēja un darbinieka attiecības saistībā ar darba apstākļiem, atalgojumu un darba devēja atbildību.

[..]"

3. Sestās direktīvas 17. pants ar virsrakstu "Atskaitīšanas tiesību izcelsme un darbības joma" nosaka:

"1. Atskaitīšanas tiesības rodas brīdī, kad atskaitāmais nodoklis kļūst iekasjams.

2. Ja preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt no nodokļa, kurš viņam jāmaksā:

a) pievienotās vērtības nodokli, kas maksājams vai samaksāts par precēm vai pakalpojumiem, kurus viņam jau piegādājis vai sniedzis vai vēl piegādās vai sniegs cits nodokļa maksātājs;

[..]."

4. Sestās direktīvas 18. pants ar virsrakstu "Noteikumi, kas regulē atskaitīšanas tiesību īstenošanu" paredz:

"1. Lai īstenotu savas atskaitīšanas tiesības, nodokļa maksātājam:

a) par atskaitījumiem atbilstīgi 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam jābūt faktā, kas sastādīta saskaņā ar 22. panta 3. punktu;

[..]."

Valsts tiesiskais regulējums

5. 1991. gada VAT (*Input Tax*) (*Person Supplied*) Order 2. un 3. pants (1991. gada rīkojums par PVN, turpmāk tekstā – "Rīkojums par PVN"), kas stājas spēkā 1991. gada 1. decembrī, nosaka:

"2. 3. pants piemērojams, ja personai, kas nav nodokļa maksātājs, tiek piegādāta degviela un nodokļa maksātājs minētajai personai maksā:

a) cenu, ko tas faktiski samaksājis par degvielu, vai

b) summu, kas visa vai kuras daļa pielīdzināma summai un ir samaksāta, lai atlīdzinātu viņam izdevumus par degvielu, ko aprēķina, pamatojoties uz:

i) kopējo attēlumu, ko nobraucis transporta līdzeklis, kurā izmantota degviela (vai nu ietverot, vai neietverot attēlumus, kuri veikti citā mēģinājumā, kas nav nodokļa maksātāja uzņēmējdarbības vajadzības), un

ii) transporta līdzekļa jaudu, neatkarīgi no tā, vai nodokļa maksātājs veic citu maksājumu nolūkā atlīdzināt jebkurus citus izdevumus.

3. Gadījumos, kad piemērojams šis pants, saskaņā ar 1983. gada *Value Added Tax Act* [1983. gada likums par PVN] 14. panta 3. punktu ir jāpieņem, ka degviela nodokļa maksātājam piegādāta, lai tas varētu veikt savu uzņēmējdarbību un par cenu, kas ir tāda pati kā summa, ko

tas samaks?jis saska?? ar 2. panta a) vai b) apakšpunktu (izsl?dzot jebkurus citus izdevumus, kas nav izdevumu par degvielu kompens?cija).”

6 J?preciz?, ka 14. panta 3. punkts 1983. gada *Value Added Tax Act* pa šo laiku ir aizst?ts ar 24. panta 1. punktu 1994. gada *Value Added Tax Act* (turpm?k tekst? – “1994. gada likums par PVN”).

7 Spriežot p?c R?kojuma par PVN 2. un 3. panta visp?r?g? formul?juma, šaj?s norm?s paredz?t?s PVN atskait?šanas ties?bas attiecas uz degvielu, kuras izmaksas darba dev?js atl?dzin?jis saviem darbiniekiem, k? to izskaidro ar? šim r?kojumam pievienotie koment?ri, kas formul?ti š?di:

“Šis r?kojums, kas st?jas sp?k? 1991. gada 1. decembr?, legaliz? sen past?vošu administrat?vu praksi. Tas paredz, ka degviela, ko ieg?d?jies darbinieks, tiek uzskat?ta par darba dev?ja ieg?d?tu degvielu, ja darbiniekiem tiek atl?dzin?tas t?s izmaksas, vadoties vai nu p?c veikt? att?luma, vai faktiski samaks?t?s cenas [..].”

Pirmstiesas proced?ra

8 Komisija uzsk?ka proced?ru par valsts pien?kumu neizpildi saska?? ar EKL 226. pantu, 1995. gada 10. maij? Apvienot?s Karalistes vald?bai nos?tot br?din?juma v?stuli, kur? t? s?kotn?ji aprobežoj?s ar nor?di uz Sest?s direkt?vas 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta p?rk?pumu. Komisija uzskat?ja, ka ar R?kojuma par PVN 2. un 3. pantu pieš?irt?s ties?bas atskait?t nodokli, neiesniedzot fakt?ru, ir pretrun? iepriekš min?t? 18. panta pras?b?m.

9 P?c padzi?in?tas izp?tes Komisija secin?ja, ka atskait?šanas ties?bu pieš?iršana atbilstoši R?kojuma par PVN 2. un 3. punkt? paredz?tajiem nosac?jumiem t?pat p?rk?pj ar? Sest?s direkt?vas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu. 1996. gada 17. oktobr? t? Apvienotajai Karalistei nos?t?ja papildu br?din?juma v?stuli. Lai klie?tu jebk?das šaubas par faktu, ka p?c Komisijas dom?m darba dev?ja ties?bas atskait?t PVN, atl?dzinot darbiniekam cenu par degvielu saska?? ar R?kojuma 2. panta a) un b) apakšpunktu ir pretrun? Sest?s direkt?vas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktam, Komisija Apvienotajai Karalistei 1997. gada 3. decembr? nos?t?ja otr? papildu br?din?juma v?stuli.

10 Apvienot? Karaliste savus paskaidrojumus iesniedza ar 1995. gada 13. j?lija, 1996. gada 16. decembra un 1998. gada 28. janv?ra v?stul?m.

11 T? k? šie paskaidrojumi Komisiju neapmierin?ja, 1998. gada 14. oktobr? t? Apvienotajai Karalistei nos?t?ja argument?tu atzinumu, aicinot šo valsti veikt vajadz?gos pas?kumus, lai divu m?nešu laik? p?c atzinuma sa?emšanas izpild?tu taj? min?t?s pras?bas.

12 1998. gada 15. decembr?, atbildot uz argument?to atzinumu, Apvienot? Karaliste atk?rtoti uzsv?ra, ka nepiekr?t Komisijas nost?jai.

Par pras?bu

Par pamatu attiec?b? uz Sest?s direkt?vas 17. panta p?rk?pumu

13 Komisija uzsver, ka 2. un 3. pants R?kojum? par PVN p?rk?pj Sest?s direkt?vas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu, jo tas nodok?a maks?tajam pieš?irt ties?bas atskait?t PVN par degvielu, kas pieg?d?ta personai, kura nav nodok?a maks?t?js. Turkl?t min?t?s valsts ties?bu normas nodok?a maks?t?ja PVN atskait?jumu nepak?auj nosac?jumam, ka personai, kura nav nodok?a maks?t?js, degviela j?izmanto nodok?a maks?t?ja ar nodokli apliekamiem dar?jumiem.

14 Apvienotās Karalistes valdība norāda, ka Sestajā direktīvā paredztais atskaitījumu režīms cenšas pilnībā atbrīvot nodokļa maksātājus no PVN, kas tiem jāmaksā savas saimnieciskās darbības ietvaros (1985. gada 14. februāra spriedums lietā 268/83 *Rompelman*, (*Recueil*, 655. lpp., 19. punkts). Ja persona veic saimniecisku darbību, visas preces un pakalpojumi, ko tā iegādājas, lai veiktu šo darbību, ir darbības cenas elementi, un tādēļ visai PVN summai, ar ko šīs darbības apliekamas, jābūt atskaitīmai.

15 Saskaņā ar šo brīža uzņēmējdarbības praksi, darba devējs – nodokļa maksātājs – uztic saviem darbiniekiem tādū preču iegādi, kas iecerētas izmantošanai viņa uzņēmējdarbībā. Lai garantētu, ka darba devējs var izmantot savas PVN atskaitēšanas tiesības par visām precēm, ko viņš izmanto savu ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām, ir jāuzskata – ja darbinieks darbojas sava darba devēja labā un iegādājas preces, ko darba devējs izmanto savas uzņēmējdarbības vajadzībām, faktiski ir veikta piegāde darba devējam.

16 Šajā sakarā vispirms būtu jāatgādina, ka Sestās direktīvas 17. panta normas precīzi nosaka noteikumus, kā rodas tiesības uz atskaitēšanu un kā tās izmantojamas. Tās daļēbvalstī neparedz rīcības brīvību attiecībā uz to ieviešanu (skat. 1995. gada 6. jūlija spriedumu lietā C-62/93 *BP Soupergaz* (*Recueil*, I-1883. lpp., 35. punkts) un 2001. gada 8. novembra spriedumu lietā C-338/98 *Komisija/Nīderlande* (*Recueil*, I-8265. lpp., 43. punkts).

17 Turklāt saskaņā ar Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu nodokļa maksātājs var atskaitīt PVN, kas tam jāmaksā vai ko tas samaksājis par precēm vai pakalpojumiem, kurus tam iespēju robežās piegādājis cits nodokļa maksātājs, ja šīs preces un pakalpojumi piegādāti izmantošanai viņa ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām.

18 Tomēr šajā gadījumā 2. un 3. pants Rīkojumā par PVN nodokļa maksātājam, proti, darba devējam, piešķir tiesības atskaitīt PVN par degvielu, kas piegādāta personām, kuras nav nodokļa maksātāji, tas ir, darbiniekiem, ja šīs darba devējs tiem atlīdzina degvielas cenu.

19 Ir tiesa, kā uzsvērusi Apvienotās Karalistes valdība, ka darbinieki, veicot savas profesionālās darbības, galvenokārt darbojas sava darba devēja labā. Šī valdība uzskata, ka līdz ar to darba devējam būtu jābūt tiesībām atskaitīt PVN par degvielu, ko darbinieks iegādājis darba devēja ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām.

20 Tomēr ir jākonstatē, ka Rīkojums par PVN nepakāuj tajā paredzētās tiesības uz atskaitījumu nosacījumam, ka personai, kas nav nodokļa maksātājs, degviela jāiegādājas darba devēja ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām. Faktiski ne Rīkojums par PVN, ne paskaidrojumi kā priekšnoteikumu PVN atskaitēšanai nenosaka to, ka darbinieka iegādātā degviela jāizmanto darba devēja ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām. Tieši pretēji, šī rīkojuma 2. panta b) un i) apakšpunkts un 3. pants, tos lasot kopsakarā, ļauj darba devējam atskaitīt PVN par darbiniekam kompensētu maksu par degvielu, aprēķinot šo summu, vadoties pēc kopējā attāluma, ko veicis darbinieka transporta līdzeklis, “vai nu ietverot, vai neietverot attālumu, kuri veikti citām vajadzībām, kas nav nodokļa maksātāja uzņēmējdarbības vajadzības”.

21 Atbildot uz Tiesas uzdoto rakstveida jautājumu, Apvienotās Karalistes valdība skaidri atzina, ka “[rīkojums] pats par sevi neprasa obligātu saikni starp darba devēja tiesībām atskaitīt PVN par degvielu, ko iegādājis darbinieks, un to, ka degvielu darbinieks izmantojis darba devēja ar nodokli apliekamu darījumu vajadzībām”.

22 Tādējādi jāsecina, ka Rīkojuma par PVN 2. un 3. pants nav saderīgi ar Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ciktāl tie ļauj nodokļa maksātājam, proti, darba devējam,

atskaitīt PVN par degvielu, kas piegādāta personai, kura nav nodokļa maksātājs, proti, darbiniekam, apstākļos, kas nenodrošina, ka atskaitītais PVN attiektos vienīgi uz degvielu, kas izmantota nodokļa maksātāja ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām.

23 Apvienotās Karalistes valdība tomēr atzīmē, ka vajadzīgo saikni starp PVN atskaitīšanu un degvielas izmantošanu nodokļa maksātāja ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām nodrošina tiesību normas 1994. gada likums par PVN, ko piemēro Lielbritānijas nodokļu iestādes. Šī valdība šajā sakarā paskaidro, ka kompensācijas sistēma, kas rada tiesības uz PVN atskaitīšanu un ko atzīst nodokļu iestādes, funkcionē šādi. Vispirms darbinieks darba devējam iesniedz detalizētu atskaiti par veiktajiem attālumiem, kurā norādīts, kādi braucieni ir veikti darba vajadzībām un atbilstošie attālumi, kā arī izmantotā transporta līdzekļa jauda. Tāpat darbinieks savam darba devējam iesniedz faktus par degvielas iegādi. Pēc tam darba devējs izmanto *Royal Automobile Club, Automobile Association* vai *UK Customs* (Lielbritānijas muitas dienesta) izveidoto sarakstu ar *Inland Revenue* (Lielbritānijas Finanšu pārvaldes) apstiprinātu likumu, kas pamatots ar transporta līdzekļu ražotāju sniegtu detalizētu informāciju, lai attiecīgajam transporta līdzeklī noteiktu degvielas izmaksas uz kilometru. Šī sistēma pietiekami mērķa garantē to, ka darbiniekam atlīdzinātā summa atbilst patiesajām degvielas izmaksām, ko viņš izmantojis darba devēja uzņēmējdarbības vajadzībām.

24 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka 1994. gada likums par PVN ir vispārīgās tiesību akts par PVN, kura 24.–26. pantā izklāstēti principi, kas regulē šo nodokļa atskaitījumu. Pat tad, ja saskaņā ar šo likumu tiesības uz PVN atskaitīšanu principā attiecas uz precēm un pakalpojumiem, ko nodokļa maksātājs izmanto ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām, tas nepadara Rēkojuma par PVN 2. un 3. pantu atbilstošus Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunkta normām. Tā kā atbilstoši minētā Rēkojuma 3. pantam degvielu, kuras izmaksas darba devējs atlīdzina saviem darbiniekiem saskaņā ar 1994. gada likumu par PVN, automātiski uzskata par tādām, ko nodokļa maksātājs izmantojis savām uzņēmējdarbības vajadzībām, apskatītās valsts tiesību normas negarantē, ka tajās paredzētās PVN atskaitīšanas tiesības attiecas tikai uz degvielu, ko darbinieki faktiski izmantojuši darba devēja ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām.

25 Attiecībā uz Apvienotās Karalistes valdības argumentu, saskaņā ar kuru pastāv šāds nodokļu iestāžu prakse nodrošina to, ka pastāv obligāta saikne starp darba devēja PVN atskaitīšanas tiesībām un to, ka darba devējs degvielu izmantojis darba devēja ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām, ir jāatzinā – saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesību akta nesaderību ar Kopienu tiesību normām var pilnībā novērst tikai ar tādām saistošām valsts tiesību normām, kam ir tās pats juridiskais spēks kā normām, kas būtu jāgroza. Nevar uzskatīt, ka tikai administratīvā prakse pienācīgi izpilda Kopienu tiesību radītās pienākumus (šajā sakarā skat. 1997. gada 13. marta spriedumu lietā C-197/96 Komisija/Francija, *Recueil*, I-1489. lpp., 14. punkts; 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-358/98 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-1255. lpp., 17. punkts, un 2002. gada 7. marta spriedumu lietā C-145/99 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-2235. lpp., 30. punkts).

26 Tādējādi no iepriekš minētā izriet, ka, piešķirot nodokļa maksātājam tiesības uz PVN atskaitīšanu par noteiktām degvielas piegādēm personām, kas nav nodokļa maksātāji, apstākļos, kas nenodrošina, lai atskaitītais PVN attiektos tikai un vienīgi uz degvielu, kura izmantota nodokļa maksātāja ar nodokli apliekamu darbību vajadzībām, Rēkojuma par PVN 2. un 3. pants ir nesaderīgs ar Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunkta normām.

27 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijas pirmais pamats ir pamatots.

Par pamatu par Sestās direktīvas 18. panta pirmo daļu

28 Komisija apgalvo, ka ar Rēkojuma par PVN 2. un 3. pantu piešķirtās tiesības atskaitīt

nodokli, neiesniedzot fakturu, pārķepj Sestās direktīvas 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

29 Apvienotās Karalistes valdība šo pamatu apstrīd tu tikai tad, ja pirmo pamatu atzītu par nepamatotu.

30 Šajā gadījumā ir jāuzskata, ka pamats saistībā ar Sestās direktīvas 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu arī ir pamatots.

31 Tādējādi ir jākonstatē, ka pretīji Sestās direktīvas 17. panta 2. punkta a) apakšpunkta un 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta noteikumiem pašā irot tiesības uz PVN atskaitēšanu nodokļa maksātājiem attiecībā uz noteiktām degvielām piegādāt personām, kuras nav nodokļa maksātāji, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva.

Par tiesāšanu izdevumiem

32 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanu izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriezt Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanu izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanu izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **pretīji 17. panta 2. punkta a) apakšpunkta un 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta noteikumiem Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EKK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze nodokļa maksātājiem pašā irot tiesības atskaitēt PVN par degvielu, kas piegādāta personām, kuras nav nodokļa maksātāji, Lielbritānijas un Ziemeļrījas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;**

2) **Lielbritānijas un Ziemeļrījas Apvienotajai Karalistei piespriež atlīdzināt tiesāšanu izdevumus.**

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – angļu.